

universitatea germană. Luînd conducerea institutului, germanii au încercat să continue publicarea „Slaviei”. Au izbutit să scoată un singur număr, al cărui conținut a rămas în activitatea acestei reviste ca o raritate bibliografică.

După terminarea războiului, noua Republică cehoslovacă a luat toate măsurile pentru reînvierea vechii activități științifice. În primul rînd, atenția a fost îndreptată asupra cercetărilor de slavistică mai ales că, în timpul războiului, a sporit în chip neobișnuit însemnătatea popoarelor slave, iar importanța solidarității dintre cehi și slovaci fusese accentuată puternic de evenimentele războiului. În acelaș timp, era și firesc ca orientarea slavisticii să sufere o radicală schimbare. Ocolită înainte de războiu, știința înaintată din URSS se situa acum în centrul atenției noastre. Înțelegerea de care instituțiile științifice și învățații sovietici au dat dovadă chiar de la început, ca și ajutorul frățesc pe care l-au oferit științei cehe și slovace, au înlesnit și au dat un imbold muncii noastre științifice. Instaurarea unor regimuri democratice populare în toate țările slave, ca și-n Germania de răsărit, între granițele căreia se află și teritoriul locuit de sîrbii luzacieni, a înlăturat pentru totdeauna unele dificultăți politice, care stăteau în calea dezvoltării cercetărilor de slavistică. Situația aceasta s-a complicat temporar în urma împuținării relațiilor cu Jugoslavia, însă astăzi și această piedecă a fost înlăturată.

Pe de altă parte, slavistica cehă a pornit la lucru cu pierderi simțitoare în rîndurile specialiștilor. Astfel, în timpul războiului s-au săvîrșit din viață și la o vîrstă, care le-a permis să-și desăvîrșească opera lor științifică profesorii Francev, Ljackij, Kolessa și la cîțiva ani după războiu a pornit pe drumul neființei și M. Murko, la vîrsta de 90 ani. Înzestrat cu o vitalitate extraordinară, Murko a străbătut anii grei ai războiului ca după aceea, deși fizicește nu se mai putea mișca, să urmărească cu o tinerească vioiciune opera de restaurare a slavisticii cehe care, în cea mai mare parte, era a lui.

Între timp, însă moartea a mai răpit și pe alții, a căror activitate făcea cîinste științei cehe. Astfel, chiar la începutul războiului fiind bolnav de nervi, a încetat din viață cunoscutul lingvist Miloš Weingart, înainte de a împlini 50 ani. Lui Weingart i-a urmat apoi lingvistul Oldřich Hujer, cu zece ani mai în vîrstă. Pentru activitatea lui științifică, legată de limba și cultura sîrbilor luzacieni, a fost ucis de naziști prof. Josef Páta. De asemeni, aceiași soartă a avut și tînărul J. Frček, specializat în problemele limbii și literaturii ruse. Astfel de pierderi au continuat și după războiu. Cu cîțiva ani în urmă, a murit prof. Marian Szykowski, fondatorul polonisticii dela universitatea Carol și odată cu el s-a dus dintre noi și Bohumil Mathesius care, înainte de războiu, și-a cîștigat merite de seamă printr-o remarcabilă activitate de traduceri. După eliberare, Mathesius a fost chemat să predea la universitate una din cele mai importante discipline, care pînă atunci nu fusese admisă: istoria literaturii sovietice. Însfîrșit, moartea timpurie a tînărului lingvist ceh, Adolf Kellner, constituie de asemeni o mare pierdere pentru slavistica cehă.